

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-781/03
Бања Лука, 7.2.2007. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, као председника вијећа, те Јанка Нинића и Златка Куленовића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби Љ. М. из Д. (у даљем тексту: тужиља) против рјешења тужене управе број 03-952-124/03 од 02.6.2003. године, у предмету уписа промјене у катастру, у сједници вијећа одржаној дана 7.3.2007. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, оспорени акт се поништава.

Образложење

Оспореним актом одбијена је жалба тужиље против рјешења Подручне јединице С. Б., број 44-952-7-1/99 од 04.11.2002. године, којим је у катастарском оперативном списку општине, списком промјена број 42901, извршена измјена на катастарској парцели број 650, уписаној у п.л. 240. к.о. С. Б., тако да је ознака "двориште, кућа и зграда површине 67 м² и двориште површине 190 м²" замијењена ознаком "двориште површине 257 м²".

Благовременом тужбом тужиља оспорава законитост тога акта из разлога предвиђених одредбама члана 10. став 1. тачка 1. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 - у даљем тексту: ЗУС), важећег у вријеме подношења тужбе у овој ствари, те истиче: да не постоји ваљана исправа као правни основ за извршену промјену; да је стамбена зграда на предметном земљишту, на којој је имала право сувојине са удјелом од 1/2, незаконито порушена; да је она ту зграду користила до краја марта 1992. године, а након тога да је тај објект стављен под управу Министарства за избјеглице и расељена лица - Комисије за смјештај избјеглица и управљање напуштеном имовином С. Б., па да га је користило избјегличко домаћинство Б. В. на основу рјешења те комисије, број 49-270/96 од 19.3.1997. године; да је рјешење о рушењу те зграде, које је донио Секретаријат за просторно уређење, урбанизам и стамбено-комуналне послове број 07-111-33/21-98 од 18.5.1998. године, уважањем њене жалбе, поништено рјешењем Министарства за урбанизам, стамбено-комуналне дјелатности, грађевинарство и екологију Републике Српске, број 01.362-173/98 од 14.4.1999. године из чега слиједи да је и то рушење извршено незаконито, те да се у вези са тим код Основног суда Д. - Одјељења С. Б. води поступак по њеној тужби под пословним бројем П-281/99. Предлаже да се тај акт поништи.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. ЗУС-а, затим одговор тужене стране и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Образложење напријед наведеног првостепеног рјешења своди се само на констатацију да је Секретаријат за просторно уређење, урбанизам и стамбено-комуналне послове С. Б. пријавио "промјене у некретностима у складу са ставом 1. члана 14. Закона о одржавању премјера и катастра земљишта ("Службени гласник Републике Српске", бр. 19/96)" и да је

"проведеним поступком утврђена промјена на некретнинама како је наведено у тачки 1. диспозитива овог Рјешења".

По налазу овог суда, такво образложење рјешења незаконито је у толикој мјери да је правно неодрживо. Наиме, остаје нејасно о којој се то пријави ради (јер није наведен ни број ни датум те пријаве), макар се из списка предмета закључује да се ради о рјешењу Секретаријата за просторно уређење, урбанизам и стамбено-комуналне послове С. Б., број 07-111-33-21-98 од 18.5.1998. године, којим је одређено рушење, између осталих, и напријед наведеног стамбеног објекта. А према одредбама члана 14. став 1. Закона о одржавању премјера и катастра земљишта ("Службени гласник Републике Српске", бр. 19/96), на које се првостепени орган позива, корисници земљишта су дужни да пријаве надлежном органу управе сваку насталу промјену на земљишту у посједовном стању, култури, облику, изграђеном објекту, као и промјене које су од утицаја на одређивање класе. Корисник предметног земљишта је, према подацима из списка предмета, тужила са осталим сувласницима, а не напријед наведени Секретаријат. С друге стране, нема података у списима предмета да је првостепени орган на основу увиђаја на лицу мјеста утврдио чињенично стање и записнички га евидентирао да би могао поступити по одредбама члана 14. став 2. Закона о одржавању премјера и катастра земљишта, па је отуда излишно позивање тужене стране на одредбе члана 8. Правилника за одржавање катастра земљишта ("Службени гласник Републике Српске", бр. 36/00). Позивање тужене стране на одредбе члана 10. тога закона није основано, јер те одредбе регулишу коришћење података премјера и катастра земљишта, а о томе није ријеч у овој управној ствари. Поготово је неоснована констатација, којом се оспорава основаност жалбе тужиле против првостепеног рјешења у предметној управној ствари, која гласи: "Неосновани су наводи жалитеља да првостепени орган није имао ваљану исправу за исплаћење објекта, јер је првостепени орган могао и изласком на лице мјеста утврдити да објекат више не постоји па је по службеној дужности исти могао испланити". Наиме, није ријеч о томе шта је првостепени орган могао да учини, већ је шта је учинио, па се на таквој аргументацији правоваљана одлука не може заснивати.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да су оспореним актом остварени разлози из члана 10. став 1. тачка 1. и 3. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору уважава тако да се тај акт поништава на основу члана 41. став 1. и 2. тог закона.

У поновљеном поступку тужена страна је у обавези да поступи по одредбама члана 61. ЗУС-а тако да умјесто поништеног, донесе други акт најдаље у року од тридесет дана, рачунајући од дана примитка ове пресуде уз уважавање правног схватања и примједби овог суда у погледу поступка.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић